

BÁTHORI CSABA

Melankólia XXVIII

BÁTHORI CSABA (1956) Budapest

Előbb szerelem örvén jön az élet
s szép fullánk lesz a férfi, vad darázs test.
Csoda, hogy kortalan még összeilleszt
két lényt a földi alvilág s a lélek.

Csak ne érjen magány az este csúcsán.
Csendesség háza ne legyen lakatlan.
Jobb lenni épség után ép alakban,
mint hírnévben zúgva meghamisodni.

Mert fent s lent győzni kell a veszteséget –
az emberiség bárkit megtalálhat
bármikor, mint ahogy bárkit megéget

a gyűlő semmisség, túl hosszú élet.
Minden, mi igaz, menekül, kiárad –
csak ezeregy szél hírnöke a fáknak.

Melankólia XXIX

Most boldogság az idő – ez a reggel
még miénk, mi részünk az éjszakából.
Hány mérföld, számolatlan úttalanság
mélyén ketten végzünk a félelemmel.

De van-e reggel s külön éjszaka?
Van-e száraz táj, s más a végtelenség?
Ha! több mázsa senkitől szabadulnék
magamban, amit évek folyama

örömmel, haraggal vérembe őrlt.
Ami tegnap még júliusi mámor
volt, az ma már testetlen örökélet.

Végre leglágyabb érintés a távol,
s az a lélek, ha kék napokban eltört
éveid földön-égen összeérnek.

Melankólia XXXI

Ha végzel, lesz-e *azután* találkád
még a megígért furcsa másvilági
lényekkel, vagy csak emberré kell válni
végleg, hogy beágyazzon a magasság?

Ha lelked válik, akkor ismered meg,
van-e úr, Úr, van-e angyal, fehérség,
s tán azt is megtudod, remény vagy emlék
a neve hideglelt szédületednek.

Lehet, csak új, fortélyos terelőút
fönn, ami itt lenn vízszintes üresség –
végre egyszer boldog vagy tévedésből,

s bár hajad, szemed, orrod, lábad elfut
szerte –, ahogy csillagot teremnek az esték,
a kék-sötétben egy kis fény feléd tör.

Melankólia XXXII

Mért őket? Mert hazájuk lehetetlen.
Mert ők még az utolsó veszteségek
után is keresnek. Mert ők az élet
helyett is elférnek az emberekben.

Miért ők, a költők? Mert ők se túl nem
boldogok, hogy eltűnjenek örökre
szemünk elől – de sötét fellegekben,
a magas semmiben se buknak ők le.

Senki nem terít, ők maguk terítnek
maguknak rendületlen asztaloknál,
és senki nem parancsolhat szívüknek.

Érintetlenül mindent birtokolnak –
megalapozzák, ami itt nekünk jár
és amit lét s nemlét csak együtt adhat.

Melankólia XXXIII

Csak a kín erős. Örömmel
lakatlan tájra ér az ember.
Amíg a mélyből fölfelé néz,
tarkón paskolja a levert ész.

Tudd elviselni, ami hosszabb.
Túlsúlyos éveid a rosszak.
Gyönyört már nem ismer a mérték,
embert terem a keserűség.

Sőt valami mást, emberen túl –
ha semmi vagy már, akkor is súly
vagy, nincsen szükséged nevekre.

Ahogy nem látod a tavaszt se
az elején, csak szaporábban
lépsz, mint a decemberi sárban.

